

πρὸ τῶν πολλῶν θεωριῶν, τῶν πομπωδῶν συζητήσεων, τῶν προ-
χειρῶν ἀποφάσεων καὶ τῶν μεγάλων ἐπιδείξεων, ἀπὸ τὰ ὅποια
ἐλάχιστα δύναται νὰ κερδίσῃ ἡ νεαρὰ καὶ σήμερον ἀκόμη Ἑλ-
ληνική κοινωνία.

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΙΠΠΟΛΥΤΟΝ", ΤΟΥ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ

(Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ πρωτοτύπου)

*Ἡ Ἀφροδίτῃ εἶμαι ἡ ξακουσμένη
στῆς ἄλλες τῆς Θεῆς ξεχωριστή.
Συχνὰ σὴν προσεχῆ τους οἱ πιστοὶ
ξεχνιοῦνται ἔμπρὸς σ' ἐμὲ γονατισμένοι,
γιατ' εἶμαι ἡ Ἀφροδίτῃ ἡ ξακουσμένη
στῆς ἄλλες τῆς Θεῆς ξεχωριστή.*

*Ἐγὼ τὸν κόσμον ὅλον κυβερνῶ
κ' ἐγὼ κρατῶ στὰ χέρια μου τὴν πλάσι.
Καὶ στῆς στερηῆς καὶ σιὸν ὠκεανὸ
καὶ σιὸν αἰθέρα καὶ στὰ δάση
καὶ μέσα στὰ κατὰβαθα στῆ γῆ
ἐμένα ἡ ζωὴ ἔχει πηγὴ
καὶ δροσερὸ καὶ ἀστεϊρευτιον κρονον
κ' ἐγὼ τὸν κόσμον ὅλον κυβερνῶ.*

*Τὸν χρόνον τὸν ἀδάμαστον ἐγὼ
ἐδάμασα· κί' ὅ,τι αὐτὸς θερίζει
σιὸ πέρασμά του τὸ γοργό,
τὸ σπέρνω, τὸ καλλιερῶ
καὶ ἡ θαμμένη ὄριζα ξαναθίξει.
Κί' ἀπ' τὸν περῆφανο αἰετὸ
ποῦ ἀπλώνει σιὸν αἰθέρα τὰ φτερά του,
ὡς τὸ κογχύλι τὸ στοιφιτό,
κί' ἀπ' τὸν ἀθάνατο ὡς τὸν θνητὸ
κί' ὡς τὸ σκουλήκι ποῦ τραβιέται κάτω
ἀδιάκοπα ξαναγεννῶ τὴ Φύσι
μ' ἔναν ἡδονικὸ σπασμό,
μ' ἔνα ἀναφιλήτο, μ' ἔνα μεθύσι.*

*Καὶ σὺ ἀκόμα, ὦ Θάνατε τρανέ,
ὅποῦ ἀλύπητα σωριάζεις χάμου
ὅ,τι ἀοπάζουν οἱ σκληροὶ σου βρόχοι,
καὶ σὺ ἀκόμα σταματᾷς ἔμπροστά μου,
γιατ' εἶσαι σὺ τὸ Μέγα Ὅχι
κ' ἐγὼ εἶμαι τὸ Ναί, τὸ Μέγα Ναί.*